

*Στη Μεγκ Βαν,
από ένα μεγάλο κορίτσι σε ένα άλλο...*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

15 Μαΐου 1892

Κοντεύω να χάσω το μυαλό μου! Άκουσα κάτι σήμερα το απόγευμα... Δυσκολεύομαι, όμως, να το πιστέψω. Δεν θέλω να το πιστέψω. Πόσο μεγάλο φορτίο να κουβαλάς μια τέτοια γνώση... Θα πρέπει άραγε να το πω στον μπαμπά; Δεν μπορώ να την καταλάβω, να καταλάβω τι πήγε κι έκανε και τι σκοπεύει ακόμα να κάνει. Αν, όμως, το μάθει ο μπαμπάς, θα τη διώξει για πάντα, κι εγώ την έχω αγαπήσει τόσο πολύ...

Κι είμαι σχεδόν σίγουρη ότι το ίδιο αισθάνεται και ο μπαμπάς μου.

1891

Ηλιακάδα του Ιουνίου ευλογούσε το γάμο της Τίλι Κέρκλαντ. Μόνο οι πιο τυχερές νύφες παντρεύονταν τον Ιούνιο, και η Τίλι δεν μπορούσε να πιστέψει στην τύχη της. Παρόλο που οι λευκές σατέν γόβες έσφιγγαν τα πόδια της, παρόλο που ο σκληρός κορσές κάτω από το νυφικό από μετάξι και οργάντζα σχεδόν της έκοβε την ανάσα, παρόλο που δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να χαμογελάει ζεστά στους προσκεκλημένους που την πλησίαζαν για να της ευχηθούν –τόσο, που οι μύες του προσώπου της την πονούσαν–, εκείνη θεωρούσε ότι ήταν η πιο τυχερή γυναίκα σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Τζάσπερ είχε εμφανιστεί ακριβώς την κατάλληλη στιγμή και, έπειτα από μια σύντομη περίοδο φλερτ, να που ήταν ήδη παντρεμένη μαζί του και στο κατώφλι μιας καινούριας ζωής.

Ο κήπος του σπιτιού του παππού της στο Ντόρσετ ήταν καταπράσινος, με μια οργιαστική βλάστηση και λουλούδια που έλαμπαν στον απαλό ήλιο. Εκεί έξω, είχαν στήσει δύο μεγάλα τραπέζια φορτωμένα φαγητά, και οι προσκεκλημένοι στριφουγρνούσαν ολόγυρα χαρούμενοι, κουβεντιάζοντας μεταξύ τους

και γελώντας. Η ζεστή αύρα της ανασήκωνε τα μαλλιά και πάγωνε τον ιδρώτα στη βάση του κεφαλιού της. Το στεφάνι από άνθη πορτοκαλιάς, που ανέδιδε μια γλυκιά μυρωδιά, δεν κατόρθωνε να συγκρατήσει τις ατίθασες κοκκινωπές μπούκλες της, και ήταν αναγκασμένη να απομακρύνει συνέχεια από το στόμα της τούφες μαλλιών. Μια μακρινή και πολύ ηλικιωμένη θεία της διηγόταν με κουραστικές λεπτομέρειες τη θλιβερή ιστορία της πρόσφατης ασθένειας και του θανάτου του σκύλου της. Η Τίλι άδραξε με ανακούφιση την ευκαιρία να συνοφρυωθεί, δείχνοντας συμπάθεια και κατανόηση, ώστε να πάψει για λίγο να χαμογελάει. Όμως, η ιστορία αποδείχτηκε υπερβολικά μεγάλη και η Τίλι δεν κατόρθωνε πάντα να ακούει ξεκάθαρα την άτονη φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας μες στη βοή των συζητήσεων γύρω της.

Κάποια στιγμή, διακινδύνευσε να ρίξει μια ματιά πιο πέρα. Πού βρισκόταν ο Τζάσπερ; Πού ήταν ο σύζυγός της; Η ιδέα και μόνο την έκανε να ακτινοβολήσει για μια στιγμή. Ο Τζάσπερ, με το κομψό φράκο του και το γκρι κασμίρ παντελόνι. Πάντα καλοντυμένος, όμορφος, με ένα ύφος αυτοπεποίθησης που έλειπε από τους άλλους άντρες. Έστρεψε την προσοχή της για λίγα ακόμα λεπτά στη θεία της κι έπειτα έριξε άλλη μια κλεφτή ματιά στον κήπο.

Αυτή τη φορά, τον είδε. Ο ήλιος έλαμπε πάνω στα καστανά μαλλιά του και στις περιποιημένες φαβορίτες του. Το κορμί του ήταν λυγρό και σπητό. Έμοιαζε να στέκει λίγο παράμερα από όλες εκείνες τις συζητήσεις και την κίνηση, μοναχικός και αλαζονικός. Το βλέμμα του περιπλανήθηκε πάνω από τα κεφάλια των προσκεκλημένων, και του πήρε ένα λεπτό μέχρι να εντοπίσει την Τίλι. Σε εκείνο το λεπτό, όμως, προτού ο Τζάσπερ αντιληφθεί πως τον κοίταζε και η Τίλι, πρόλαβε να δει στην όψη του κάτι που της προκάλεσε ένα κέντρισμα αμφιβολίας στο στομάχι. Ήταν οίκτος αυτό που έβλεπε στην έκφρασή του; Ή μήπως περιφρόνηση;

Αλλά τότε της χαμογέλασε και η Τίλι του ανταπέδωσε το χαμόγελο, αν και κάπως επιφυλακτικά. Αλλά και γεμάτη ελπίδα. Είπε στον εαυτό της πως ίσως να ήταν κουρασμένη και να φανταζόταν πράγματα που δεν υπήρχαν. Γιατί τώρα ήταν ο ίδιος Τζάσπερ που γνώριζε από την αρχή, και η σκιά πέρασε όπως περνάει και φεύγει ένα σύννεφο που κρύβει για λίγο τον ήλιο.

Ένας βαρύς γδούπος την επανέφερε απότομα από την ονειροπόλησή της. Πίσω της, ακούστηκαν αναστατωμένες φωνές και η Τίλι ξέχασε εκείνη την παράξενη έκφραση του Τζάσπερ.

«Τίλι! Τίλι!»

Ο παππούς της κοιτόταν κάτω στη χλόη. Ένα καυτό σίδερο της διαπέρασε την καρδιά. Στην πτώση του, είχε παρασύρει από το τραπέζι πιάτα και φλιτζάνια, και τώρα ανήσυχοι προσκεκλημένοι έτρεχαν προς το μέρος του. Ο χρόνος έμοιαζε να έχει επιβραδυνθεί. Ο παππούς της έδειχνε τόσο χλωμός, τόσο γέρος. Μα τότε είχε προλάβει να γίνει τόσο χλωμός και τόσο γέρος;

Κι έπειτα, βρισκόταν κι εκείνη στο πλευρό του, παρακαλώντας τους συγκεντρωμένους να του κάνουν χώρο για να αναπνέει και παραγγέλλοντας στον ξάδελφό της, τον Γκόντφρι, να τρέξει ως το χωριό για να φέρει ένα γιατρό.

«Παππού; Μ' ακούς;»

Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν και το δεξί χέρι του άρχισε κι εκείνο να τρέμει, σαν να προσπαθούσε να το κινήσει.

«Όχι, όχι, μην κουνιέσαι. Ηρέμησε. Μείνε ακίνητος. Έρχεται ο γιατρός».

Του χάιδεψε απαλά το μέτωπο. «Μην πάθεις τίποτα, παππού, μην πάθεις τίποτα», του είπε σιγανά. Αλλά μπορούσε ήδη να νιώσει πως το πλοίο έφευγε μακριά της, έρμαιο πια μιας ισχυρής παλίρροιας που εκείνη δεν μπορούσε ούτε να υπολογίσει ούτε να ελέγξει. Άρπαξε το χέρι του παππού της μες στο δικό της και περίμενε.

2012

«*Μ*όλις και μετά βίας σ' ακούω, Νίνα. Η σύνδεση κάνει συνέχεια διακοπές».

Μετακινήθηκα στην πέρα γωνία της βεράντας και έγειρα προς τα έξω όσο περισσότερο μπορούσα. Η δροσερή μυρωδιά της θάλασσας αναμειγνυόταν με τη λιγότερο ευχάριστη μυρωδιά που ανέδιδαν τα φύκια. Μια περαστική αύρα από τον κόλπο ανασήκωσε την μπλούζα μου και πάγωσε τον ιδρώτα στα πλευρά μου. Από τον γκρεμό εδώ πάνω, το βλέμμα μου έφτανε ανενόχλητο ως τη σταχτογάλανη ενδοχώρα πέρα μακριά – ως εκείνο το μέρος, δηλαδή, απ' όπου ήλπιζα να ξεκλέψω κι εγώ λίγο σήμα για το κινητό μου τηλέφωνο. «Σε ρώτησα αν έχεις ήδη καλέσει κάποιο μάστορα».

Όμως, η μητέρα μου δεν ήταν πια στη γραμμή. Έλεγξα το τηλέφωνό μου, είδα την ένδειξη που δήλωνε ότι ήταν εφικτές μόνο επείγουσες κλήσεις, και το έβαλα πίσω στην τσέπη μου.

Το κινητό μου δεν είχε σήμα. Κανείς δεν μπορούσε να μου τηλεφωνήσει. Όλοι οι κόμποι στη σπονδυλική στήλη μου χαλάρωσαν.

Στράφηκα και γύρισα πίσω στο σπίτι: το Θαλασσινό Αστέρι, όπως ονομαζόταν κάποτε, αν και δεν ήξερα κατά πόσο αυτή ήταν μια επίσημη ονομασία ή ένας χαρακτηρισμός εμπνευσμένος από τη ρομαντική φαντασία της προγιαγιάς μου. Η Έλενορ Χολτ ήταν γνωστή για τις ρομαντικές ιδέες της. Πέταξα το κινητό μου στον καναπέ και στάθηκα δίπλα στην καμινάδα, με το πρόσωπό μου στραμμένο προς την υγρή ταπετσαρία. Το Θαλασσινό Αστέρι είχε υπάρξει για δύο χρόνια διοικητική έδρα μιας εταιρείας που οργάνωνε θαλάσσιες περιηγήσεις κι έδινε στους τουρίστες την ευκαιρία να παρατηρήσουν από κοντά τις φάλαινες. Η εταιρεία, από την αρχή, καθυστερούσε ή αμελούσε την πληρωμή του ενοικίου και, τελικά, είχε πέσει έξω. Οι υπεύθυνοι μάζεψαν τα πράγματά τους και εξαφανίστηκαν χωρίς καμία επίσημη ειδοποίηση, αφήνοντας ένα χρέος χιλιάδων δολαρίων στη σπιτονοικοκυρά τους, δηλαδή, σ' εμένα.

Δεν ήταν τα χαμένα λεφτά που με ένοιαζαν. Ήταν το γεγονός ότι δεν υπήρξε κάποιος εδώ για να αναφέρει τη ζημιά που είχε προκαλέσει η καταιγίδα. Ο Οκτώβριος ήταν η καρδιά της περιόδου των καταιγίδων στο Μόρτον Μπέι, και η καταιγίδα που είχε ξεσπάσει την προηγούμενη εβδομάδα ήταν τόσο βίαιη, που απασχόλησε σχεδόν αποκλειστικά τα δελτία ειδήσεων στο Σίδνεϊ. Είχα δει φωτογραφίες που τραβήχτηκαν στην ενδοχώρα: δέντρα είχαν πέσει πάνω σε οροφές αυτοκινήτων, ηλεκτροφόρα καλώδια είχαν σωριαστεί στο έδαφος, χείμαρροι κυλούσαν ορμητικά σε προαστιακούς δρόμους. Και αναρωτήθηκα τότε τι να είχε συμβεί στο Θαλασσινό Αστέρι. Ήταν ένα παλιό σπίτι, χτισμένο το 1868, και ενώ είχα ξοδέψει πολλά χρήματα για να το διατηρήσω στέρεο και ασφαλές, ήταν ευάλωτο στις καταιγίδες, εξαιτίας της θέσης του πάνω στον γκρεμό του Νησιού της Φωτιάς. Το επόμενο πρωί, τηλεφώνησα στους ενοικιαστές μου, μόνο και μόνο για να ανακαλύψω ότι η τηλεφωνική σύνδεση δεν ίσχυε πια.

Η ιδέα να έρθω να ρίξω μια ματιά από κοντά ήταν της μητέρας μου. Η μητέρα μου πάντα ήταν η κινητήρια δύναμη σε οτιδήποτε είχε σχέση με το Θαλασσινό Αστéρι. Εκείνη με είχε βάλει να το αγοράσω, πριν από έξι χρόνια. «Είσαι η μοναδική από εμάς που αυτή τη στιγμή μπορεί να κάνει την αγορά», μου είχε πει. Ήταν μια από τις ελάχιστες φορές που με συνέκρινε με τις δύο μεγαλύτερες αδελφές μου και το αποτέλεσμα της σύγκρισης ήταν ευνοϊκό για εμένα. Συνήθως, η μηχανικός και η χειρουργός υπερείχαν της μυθιστοριογράφου. «Το σπίτι θα έπρεπε να επιστρέψει στην οικογένεια».

Η ζημιά γύρω από την καμινάδα δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο είχα φοβηθεί μόλις έφτασα και αντίκρισα τον γαλαζωπό μουσαμά να παραδέρνει στον άνεμο πάνω στη σκεπή. Το κλαδί του δέντρου που είχε ραγίσει τη σκεπή ήταν ακόμα καρφωμένο στο ίδιο σημείο, σχηματίζοντας μια άχαρη γωνία με το σπίτι. Ήταν το ρωμαλέο μπράτσο μιας συκιάς, που πιθανότατα βρισκόταν στο Νησί της Φωτιάς εκατοντάδες χρόνια προτού έρθουν εδώ οι λευκοί άνθρωποι και χτίσουν εκείνη τη φυλακή υψίστης ασφαλείας, για την οποία είχα μάθει στο σχολείο.

Στο εσωτερικό, πάντως, εκτός από αυτό τον τεράστιο λεκέ υγρασίας στην ταπετσαρία και μια πριονωτή ρωγμή στα τούβλα της καμινάδας, δεν φαινόταν να υπάρχουν και πολλά που χρειάζονταν επισκευή. Κι αν ο μάστορας μπορούσε να φτιάξει τις ζημιές μες στις επόμενες μέρες, ίσως και να κατόρθωνα να επιστρέψω στο Σίδνεϊ μέχρι το Σαββατοκύριακο.

Στη σκέψη του Σίδνεϊ, όμως, κυριεύτηκα από θλίψη και απελπισία. Δεν ήθελα να επιστρέψω εκεί. Όχι τώρα, όχι μέχρι... Μέχρι να τελειώσει. Αλλά ακόμα και τότε, πάλι θα ήμουν αναγκασμένη να τους βλέπω, έτσι δεν είναι; Δεν θα ήταν δυνατόν να αποφεύγουμε ο ένας τον άλλον.

Η ακολουθία των σκέψεών μου διακόπηκε από τα βήματα στη σκάλα που οδηγούσε στην μπροστινή βεράντα. Βγήκα

βιαστικά για να συναντήσω το μάστορα, ευχαριστημένη που με είχε αποσπάσει από τις σκέψεις μου.

«Γεια σου», είπα. «Χαίρομαι που τα κατάφερες να έρθεις τόσο γρήγορα. Πέρασε μέσα να ρίξεις μια ματιά».

Ο μάστορας με κοίταξε. Έδειχνε ξαφνιασμένος, αλλά δεν ήξερα για ποιο λόγο. Ήταν από αυτούς τους άντρες που η μητέρα μου θα αποκαλούσε «γεροδεμένο παλικάρι», γύρω στα τριάντα πέντε, με κατσαρά ξανθά μαλλιά, φαρδιές πλάτες και δέρμα μαυρισμένο από τον ήλιο.

«Είμαι η Νίνα», είπα, καθώς του έτεινα το χέρι. «Η ιδιοκτήτρια του σπιτιού».

«Κι εγώ είμαι ο Τζο», είπε, ξαναβρίσκοντας τη φωνή του. «Εγώ έβαλα το μουσαμά πάνω. Ελπίζω να μη σε πειράζει. Ήξερα πως δεν ήταν κανείς εδώ και... Είναι, βλέπεις, ένα πολύ όμορφο παλιό σπίτι».

«Να με πειράζει; Μα αυτό που έκανες ήταν πραγματικά πολύ ευγενικό. Η ζημιά απ' το νερό θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερη. Τώρα, όπως θα δεις, είναι κυρίως ένας λεκές στην ταπετσαρία και μια ραγισμένη καμινάδα».

Σταθήκαμε μπροστά στο τζάκι.

«Οι τοίχοι σίγουρα θα στεγνώσουν εντελώς, όμως ίσως δυσκολευτείς ν' απαλλαγείς απ' αυτόν το λεκέ», μου είπε. «Μου φαίνεται πιθανό η καμινάδα να έχει σπάσει λίγο περισσότερο απ' όσο φαίνεται. Κάποιος θα πρέπει ν' ανεβεί στη σκεπή και να κοιτάξει. Δεν ξέρω πόσο γερή μπορεί να είναι η κατασκευή».

«Μπορείς να μου κάνεις εσύ αυτή τη δουλειά; Ή μήπως πρέπει να καλέσω κάποιον ειδικό για σκεπές; Συγγνώμη, αλλά δεν ξέρω και πολλά από τέτοια πράγματα».

Ο Τζο ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του. «Υποθέτω πως θα μπορούσα να το κάνω εγώ. Αυτή τη στιγμή, δεν έχω κάποια άλλη δουλειά».

«Τέλεια. Πόσο σύντομα θα μπορούσες να το φτιάξεις;»

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και έξυσε την περιοχή ακριβώς πάνω από το αυτί του, επιθεωρώντας την καμινάδα. «Θα μπορούσα... Κοίτα, εξαρτάται από την έκταση της ζημιάς, από τα υλικά που θα χρειαστούν και από το πόσο σύντομα θα μπορέσω να τα φέρω από την ενδοχώρα...» Το βλέμμα του έπεσε σε κάτι ανάμεσα στα τούβλα της καμινάδας. Έκανε ένα βήμα μπροστά και διέτρεξε με το δάχτυλό του την πριονωτή ρωγμή. Ακολουθούσε με ακρίβεια τη διάταξη των τούβλων. Τελικά, το δάχτυλό του σταμάτησε στην τελευταία στρώση από ασβεστοκονίαμα, ακριβώς πριν από το πάνω μέρος του τζακιού, και την έσπρωξε ελαφρά. «Για κοίτα εδώ», είπε.

Προχώρησα πιο κοντά και κοίταξα εκεί που μου έδειχνε. Ανάμεσα στα τούβλα, είχε ανοίξει ένα χάσμα. Εκεί δεν υπήρχε ασβεστοκονίαμα, και από μέσα διακρινόταν μια λεπτή δέσμη χαρτιά.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Ας ρίξουμε μια ματιά», είπε, τραβώντας από την τσέπη του ένα σουγιά. Τον τοποθέτησε απαλά στο άνοιγμα και έβγαλε έξω τη δέσμη των χαρτιών.

Είχα δει και αναγνωρίσει τον γραφικό χαρακτήρα της προτού καν τα χαρτιά βρεθούν στα χέρια μου. «Είναι ο γραφικός χαρακτήρας της προγιαγιάς μου», είπα, ανασαίνοντας με λαχτάρα τη στιγμή που τα έπαιρνα από τα χέρια του.

«Πώς το ξέρεις;»

«Έχω διαβάσει όλα τα χαρτιά της. Ή τουλάχιστον νόμιζα πως τα είχα διαβάσει όλα». Τα μάτια μου έπεσαν στην πρώτη γραμμή της πρώτης σελίδας. «Είναι ένα ημερολόγιο».

Κοίταξε κι εκείνος. «1891».

«Θα πρέπει να ήταν δώδεκα ετών τότε». Δώδεκα. Άρα, δεν θα μπορούσαν να είναι παρά παιδιάστικες ανοησίες. Είχα την ελπίδα ότι θα ήταν κάτι πολύ πιο σημαντικό. Ένα κύμα απογοήτευσης με πλημμύρισε.

«Δεν είναι και μεγάλο μέρος από το ημερολόγιό της, μόνο μερικές σελίδες», μου είπε.

«Ίσως να τις είχε σκίσει από κάποιο μεγαλύτερο σημειωματάριο. Θα τις διαβάσω αργότερα».

«Τα γράμματα είναι τόσο μικροσκοπικά...»

Κοίταξα την πρώτη αράδα. *Ο μπαμπάς σκοπεύει να προσλάβει μια γκουβερνάντα για να με προσέχει.*

«Έχω συνηθίσει τον γραφικό χαρακτήρα της. Μπορώ να τον αποκρυπτογραφήσω».

Ο Τζο έσπρωχνε τώρα με το σουγιά του μερικά άλλα τούβλα.

«Δεν ήξερα πως αυτό το σπίτι ήταν οικογενειακή κληρονομιά», είπε.

«Δεν ήταν», του αποκρίθηκα και, διπλώνοντας τις σελίδες, τις γλίστρησα στην πίσω τσέπη του παντελονιού μου. «Το αγόρασα πριν από μερικά χρόνια, για να κάνω το χατίρι της μητέρας μου. Πάντα ζούσε με την ελπίδα ότι κάποια μέρα θα το έβγαζαν για πώληση. Η προγιαγιά μου ζούσε εδώ με τον πατέρα της, που ήταν διευθυντής της φυλακής. Κράτησαν το σπίτι και όταν η φυλακή έκλεισε. Την έλεγαν Έλενορ Χολτ. Είναι θρύλος στην οικογένειά μας».

Ο Τζο έκλεισε το σουγιά του και τον έβαλε πάλι στην τσέπη του. «Γιατί;» ρώτησε.

«Ήταν μια ατίθαση γυναίκα, αντικομφορμίστρια. Δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά απέκτησε ένα γιο, τον παππού μου, στα τριάντα οχτώ της χρόνια. Δεν αποκάλυψε ποτέ σε κανέναν ποιος ήταν ο πατέρας. Και τον μεγάλωσε μόνη της. Ο παππούς μιλούσε πάντα με μεγάλη περηφάνια για εκείνη. Η προγιαγιά μου ήταν μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος κι έγραφε συνέχεια οργισμένα γράμματα στους πάντες. Ήταν πολύ δυναμική».

Ο Τζο χαμογέλασε. «Τώρα, λοιπόν, θα μάθεις αν ήταν δυναμική και ως παιδί». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Πρέπει να

πάω να πάρω το γιο μου. Όμως, δεν σου είπα τελικά πόσο καιρό θα μου πάρει να επισκευάσω τη σκεπή σου».

«Ναι, για πες μου...»

«Κοίτα, δεν είμαι ειδικός στις σκεπές. Δεν είμαι καν οικοδόμος. Είμαι ένας καλός πολυτεχνίτης, έτσι λέω».

«Οχ, με συγχωρείς. Υπέθεσα πως ήσουν ο μάστορας που είχε καλέσει η μητέρα μου». Ίσως, όμως, αυτός ο μάστορας να μην ερχόταν, ίσως αυτό ήθελε να μου πει η μητέρα μου όταν διακόπηκε το σήμα του κινητού τηλεφώνου μου.

«Από σύμπτωση ήρθα τώρα που είσαι κι εσύ εδώ». Έβγαλε ένα σετ κλειδιά από την τσέπη του. «Σκόπευα να μπω μόνος μου στο σπίτι. Εργαζόμουν εδώ πριν από λίγο καιρό. Για τον Τζορτζ και την Κέι».

«Α, κατάλαβα». Ο Τζορτζ και η Κέι ήταν οι κακοί ενοικιαστές μου που μου χρωστούσαν μερικές χιλιάδες. Πήρα τα κλειδιά που μου έτεινε. «Υποθέτω, όμως, πως σκόπευες να μπεις μόνος σου στο σπίτι επειδή χρειάζονται κάτι από εδώ μέσα».

«Έχω αφήσει μερικά βιβλία μου σε κάποιο ντουλαπάκι του γραφείου».

«Κανένα πρόβλημα, πέρασε μέσα. Πήγαινε να πάρεις τα πράγματά σου».

Παρέμεινα στο καθιστικό, ενώ εκείνος κατευθύνθηκε προς το γραφείο. Ο Τζορτζ και η Κέι είχαν ζήσει εδώ για ένα διάστημα, όμως όλα τα έπιπλα ήταν δικά μου. Τα είχε αφήσει εδώ ο προηγούμενος ιδιοκτήτης, που δεν μπορούσε να αντεπεξέλθει στο έξοδο της μεταφοράς των κρεβατιών και των καναπέδων από το νησί με πλοίο. Έβγαλα τις σελίδες που είχα χώσει στην τσέπη μου, τις ξεδίπλωσα και διάβασα στα γρήγορα τις λίγες πρώτες αράδες από το ημερολόγιο της Έλενορ. Η γραφή ήταν παιδιάστικη αλλά ολοζώντανη. Φαίνεται, λοιπόν, πως τελικά έγραφε ανέκαθεν. Όχι σαν κι εμένα. Εγώ ξεκίνησα να γράφω αργά, αργά και διστακτικά. Αυτός ακριβώς ήταν και ο λόγος που δυσκολευόμουν

τόσο πολύ να ολοκληρώσω εκείνο το βιβλίο και να ανταποκριθώ στην προθεσμία μου, για την οποία ζητούσα συνέχεια παράταση. Πολύ απλά, εγώ δεν ήμουν γεννημένη συγγραφέας.

Ο Τζο εμφανίστηκε με ένα χαρτοκιβώτιο γεμάτο βιβλία. «Σ' ευχαριστώ πολύ. Θέλεις ακόμα να έρθω να σου φτιάξω τη σκεπή; Ίσως μου πάρει λίγο περισσότερο χρόνο απ' ό,τι σ' έναν κανονικό μάστορα, όμως δεν με φοβίζει η σκληρή δουλειά και... Να, βλέπεις, έχασα κι εγώ τη δουλειά μου όταν ο Τζορτζ και η Κέι έπεσαν έξω και τα παράτησαν».

Έβαλα και πάλι το ημερολόγιο στην τσέπη μου. «Τι δουλειά έκανες για εκείνους;»

«Έπαιρνα κόσμο με το σκάφος για μικρές θαλάσσιες περιηγήσεις. Είμαι θαλάσσιος βιολόγος. Ή, τουλάχιστον, θα γίνω θαλάσσιος βιολόγος μόλις τελειώσω την πτυχιακή μου εργασία». Έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού του τα βιβλία μες στο χαρτοκιβώτιο και πρόσεξα πως ήταν χοντροί τόμοι με τίτλους όπως *Μεταναστευτική Συμπεριφορά των Κητών*, *Γενετική Οικολογία των Φαλαινών* και *Εξωτερικά Παράσιτα των Κητών*.

«Πο πο», είπα. «Ωστε αυτά που διαβάζεις δεν είναι κάτι ελαφρύ για να περάσει η ώρα, έτσι; Πάντα ένιωθα ένα δέος και μια μικρή αμηχανία όταν βρισκόμουν δίπλα σε πολύ έξυπνους ανθρώπους. Πέρασα μια ολόκληρη ζωή στη σκιά της καταπληκτικής αδελφής μου».

«Έχει περάσει πολὺς καιρὸς απ' την τελευταία φορά που κάθισα να διαβάσω ένα μυθιστόρημα. Εσύ είσαι μυθιστοριογράφος, έτσι δεν είναι; Μου το είχε πει η Κέι».

«Ναι, είμαι μυθιστοριογράφος». Τον κοίταξα για ένα λεπτό και προσπάθησα να σκεφτώ όσο πιο καθαρά μπορούσα. Υπήρχε κάτι το συγκινητικό στην όψη του. Σίγουρα ήταν ένας όμορφος άντρας, όμως ήταν κάτι περισσότερο από αυτό. Δεν είχε τίποτα το επιτηδευμένο, καμία έπαρση. Μόνο μια ζεστή, αρσενική ενέργεια, τόσο φυσική όσο και η άμμος ή η θάλασσα. Για ποιο λόγο,

λοιπόν, ήθελα να του προσφέρω εργασία; Για να μου κάνει τη δουλειά που χρειαζόμουν; Ή για να έχω την ευκαιρία να τον βλέπω και να τον θαυμάζω; Γιατί αν ίσχυε η δεύτερη περίπτωση, τα πράγματα δεν θα τελείωναν καλά. Κι είχα πρόσφατα πάρει όρκο να είμαι στο εξής πολύ προσεκτική με τα ζητήματα της καρδιάς.

Όμως, αυτός ο άντρας είχε ήδη νοιαστεί αρκετά για το Θαλασσίνο Αστέρι ώστε να τοποθετήσει ένα μουσαμά στη σκεπή· ήταν δυνατός και ικανός και είχε μόλις χάσει τη δουλειά του. «Εντάξει, λοιπόν», του είπα, «αν χρειάζεσαι τα χρήματα, μπορείς να επιδιορθώσεις τη σκεπή μου».

Η χαλάρωση της έντασης στους ώμους του ήταν μόλις αντιληπτή, όμως εγώ την πρόσεξα. «Και δεν είσαι υποχρεωμένη να μένεις διαρκώς εδώ στο νησί», μου είπε. «Μπορώ να προχωρώ τη δουλειά και να σου στέλνω καθημερινά φωτογραφίες, ώστε να ξέρεις ότι δεν σ' εκμεταλλεύομαι».

«Σίγουρα θα τα κανονίσουμε αυτά».

Προχώρησε προς την πόρτα, αλλά στράφηκε πάλι προς το μέρος μου κι έδειχνε έτοιμος να πει κάτι.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησα.

Ακούμπησε το χαρτοκιβώτιό του στο στραπατσαρισμένο μαονένιο τραπεζάκι του σαλονιού. «Μόλις το θυμήθηκα. Το φουσκωτό μου είναι στο υπόστεγο για τις βάρκες».

Κούνησα το κεφάλι μου, χωρίς να καταλαβαίνω τι μου έλεγε.

«Πρέπει να πηγαίνω με το φουσκωτό μέχρι απέναντι, στην ενδοχώρα, για να παίρνω το γιο μου, τον Τζούλιαν. Το άφηνα πάντα στο υπόστεγό σου».

«Έχω εγώ υπόστεγο για βάρκες;»

«Ναι, βρίσκεται σε απόσταση περίπου ενός χιλιομέτρου με τα πόδια κάτω απ' το λόφο, κοντά στην προβλήτα».

Θυμήθηκα κάπως αόριστα ότι είχα δει ένα υπόστεγο στα σχέδια του σπιτιού, όταν πήρα στα χέρια μου τους τίτλους ιδιοκτησίας.

«Τέλος πάντων...» συνέχισε. «Το πρόβλημα είναι πως μόλις σου έδωσα πίσω τα κλειδιά σου, συμπεριλαμβανομένου και του κλειδιού για το υπόστεγο».

Πήρα στα χέρια μου τα κλειδιά και του τα έτεινα. «Πάρε το κλειδί για το υπόστεγο και κράτησέ το. Μπορείς να το χρησιμοποιείς για όσο καιρό θέλεις. Εγώ δεν νομίζω ότι θα το χρειαστώ ποτέ μου».

«Μπορεί, όμως, να θελήσεις να βάλεις κι εσύ μέσα το σκάφος σου», μου είπε με ένα χαμόγελο, βγάζοντας το κλειδί από τον κρίκο.

«Δεν έχω σκάφος».

«Ο Τζορτζ και η Κέι άφησαν εδώ το σκάφος τους όταν έφυγαν. Κι αν λάβουμε υπόψη πόσα χρήματα σου χρωστούν, μάλλον το σκάφος τους ανήκει πλέον σ' εσένα».

«Ούτως ή άλλως, δεν ξέρω τι να το κάνω το σκάφος», μουρμούρισα, αν κι έκανα μια νοερή σημείωση να ρωτήσω σχετικά με αυτό τη φίλη μου τη Στέισι, που ήταν δικηγόρος.

Σήκωσε πάλι το χαρτοκιβώτιό του. «Αύριο, θα πάω στην ενδοχώρα για μια συνάντηση που έχω στο πανεπιστήμιο. Θα ρωτήσω τι υλικά θα χρειαστώ για την επισκευή και θα έρθω εδώ το απόγευμα, όταν θα ξέρω πώς να επιδιορθώσω καλύτερα τη ζημιά. Πώς σου φαίνεται αυτό το πλάνο;»

«Μια χαρά, τέλειο».

«Θα είχες πρόβλημα αν έφερνα μαζί μου και το γιο μου; Δεν έχω σύζυγο. Αλλά είναι καλό παιδί και βρίσκει τρόπους να διασκεδάσει μόνος του».

«Είναι πάντα ευπρόσδεκτος». Τώρα, όμως, με έτρωγαν δεκάδες ερωτήσεις. Δεν είχε σύζυγο. Άραγε, η γυναίκα του είχε πεθάνει ή ήταν απλώς χωρισμένοι; Πόσων ετών να ήταν το παιδί του; Και πόσο νέος είχε παντρευτεί; Καθώς είχα κάνει κι εγώ στα δεκαεννιά μου ένα γάμο με ολέθρια κατάληξη, πάντα με ενδιέφερε να συναντήσω μια αδελφή ψυχή στο ίδιο μονοπάτι.

Ευτυχώς για εμένα, στον δικό μου γάμο δεν είχαν υπάρξει παιδιά. Όχι επειδή το επέλεξα· αλλά είχα ένα ιατρικό πρόβλημα που δεν θα μου επέτρεπε ποτέ να γίνω μητέρα. Κι αυτό ήταν κάτι με το οποίο νόμιζα πως είχα συμφιλιωθεί εδώ και καιρό.

Χαιρέτησα τον Τζο και στάθηκα για λίγο στη βεράντα, κοιτάζοντας ολόκληρο το νησί από ψηλά. Στη νότια πλευρά, οι τεράστιες, επίπεδες χλοερές εκτάσεις φιλοξενούσαν μεγάλα κοπάδια από βοοειδή. Στα ανατολικά, ακριβώς απέναντι από την ενδοχώρα, υπήρχαν ολόκληρα στρέμματα μαγκρόβιου δάσους: ένα αδιαπέραστο έλος. Από πίσω, εκεί όπου δεν μπορούσα να δω, απλωνόταν ο μανιασμένος Ειρηνικός Ωκεανός, που έδερνε με τα αφρισμένα του κύματα τους βράχους, κι όταν τα νερά αποτραβιούνταν περιοδικά με την άμπωτη, αποκάλυπταν μια στενή αμμουδερή παραλία. Η απογευματινή αύρα ήταν δροσερή κι ευωδιαστή και ανακούφιζε από την υγρή ζέστη της μέρας. Σε όλη την έκταση του νησιού, μέχρι εκεί όπου έφτανε το βλέμμα μου, άνθιζαν άγριοι κρόκοι, λευκοί και μοβ. Περισσότερα από εκατό χρόνια πριν, παντού γύρω από το Θαλασσινό Αστέρι απλώνονταν σχολαστικά διατηρημένοι αγγλικοί κήποι. Γυναίκες κρατούμενες απασχολούνταν σε καταναγκαστική εργασία ως κηπουροί του διευθυντή της φυλακής. Οι κήποι δεν υπήρχαν πια εδώ και καιρό, όμως οι θυελλώδεις θαλασσινοί άνεμοι είχαν σκορπίσει παντού τους σπόρους των κρόκων, που άνθιζαν ξανά κάθε χρόνο ξυπνώντας την ανάμνηση της ιστορίας τους.

Δεν υπήρχε καθόλου θόρυβος από την κυκλοφορία, ούτε τηλεφωνα να χτυπούν για να μου υπενθυμίζουν πόσο πίσω είχα μείνει στη δουλειά μου. Κι ούτε υπήρχε η πιθανότητα να πέσω πάνω στον Κάμερον και την κοπέλα του, που ήταν έγκυος. Τίποτα – μόνο ο ήχος του ανέμου στα δέντρα και ο φλοιόσβος της θάλασσας.

Επέστρεψα μέσα. Τα έπιπλα ήταν παμπάλαια αλλά άνετα. Το ψυγείο έβγαζε ένα ρυθμικό βουητό και το ρολόι στο φούρνο

μικροκυμάτων έδειχνε τη σωστή ώρα. Ο Τζορτζ και η Κέι είχαν αφήσει πίσω τους ακόμα και μισογεμάτα μπουκάλια με σαμπουάν και αφρόλουτρο στο μπάνιο.

Αποφάσισα να μείνω μερικές νύχτες.

Η νύχτα κατέβαινε αργά, βελούδινη, και η ρόδινη απόχρωση πίσω από τους φοίνικες ξεθώριαζε σιγά σιγά σε ένα γκριζογάλανο χρώμα. Κάθισα στα μπροστινά σκαλοπάτια του σπιτιού μες στη μυρωμένη θαλπωρή της βραδιάς και, καθώς παρακολουθούσα τα άστρα να κάνουν την εμφάνισή τους στον ουρανό, συνειδητοποίησα πόσο λίγο χρόνο περνούσα στο ύπαιθρο όταν βρισκόμουν στο Σίδνεϊ. Το διαμέρισμά μου, που μου είχε κοστίσει μια μικρή περιουσία, είχε από παντού θέα στους χρυσαφένιους οβελίσκους του καθεδρικού Σεντ Μέρι, όμως δεν ήταν παρά όψεις της πόλης, ενώ τα άστρα έμοιαζαν θαμπά ή δεν φαίνονταν καθόλου πάνω από τα έντονα φώτα του Σίδνεϊ. Σε αλλοτινούς, πιο ευτυχισμένους καιρούς, ο Κάμερον κι εγώ καθόμαστε στη σκεπαστή βεράντα μας και απολαμβάναμε μαζί ένα τζιν με τόνικ. Αλλά από το χωρισμό μας και μετά, περνούσα τον περισσότερο χρόνο μου μες στο διαμέρισμά μου, κλειδωμένη στο γραφείο μου, γράφοντας ή προσπαθώντας να γράψω.

Το πρώτο τσίμπημα κουνουπιού με έστειλε πίσω στο σπίτι. Έκλεισα την πόρτα της βεράντας και άναψα τη λάμπα στο σαλόνι. Πλησίασα στο τζάκι και διέτρεξα με το δάχτυλό μου τη ρωγμή μέχρι εκεί που μπορούσα να φτάσω. Δεν υπήρχαν άλλες κρυμμένες δεσμίδες σελίδων με τον γραφικό χαρακτήρα της Έλενορ.

Στράφηκα και επιθεώρησα το δωμάτιο. Η αρχική τούβλινη υποδομή ήταν κρυμμένη κάτω από τη γύψινη επένδυση και την ταπετσαρία. Τότε, θυμήθηκα πως στο γραφείο υπήρχε

ένας ακάλυπτος τούβλινος τοίχος. Έτσι, πήγα ως εκεί, άναψα το φως και άρχισα να βαδίζω αργά από τη μια άκρη του δωματίου ως την άλλη, παρατηρώντας προσεκτικά τα τούβλα για να εντοπίσω κάποιο χάσμα. Τα δάχτυλά μου διέτρεχαν τις ενώσεις των τούβλων στον τοίχο, που ήταν τραχύς και παγωμένος. Δεν βρήκα τίποτα. Αλλά ακόμα και αν έβρισκα κάτι, πιθανότατα θα ήταν πάλι κάποιες σελίδες από το παιδικό ημερολόγιο της Έλενор. Παρ' όλα αυτά, οι ελπίδες μου είχαν αναπτερωθεί. Ίσως τελικά να έβρισκα εκείνα τα χαρτιά που τόσο ονειρευόμουν να ανακαλύψω, εκείνα τα χαρτιά που θα μπορούσαν να αλλάξουν τα πάντα για εμένα.

Τα γραπτά της Έλενор πέρασαν στην οικογένειά μας, όταν, πριν από δέκα χρόνια, πέθανε ο παππούς μου. Ένα τεράστιο μπαούλο που μύριζε μούχλα, γεμάτο ως πάνω με επιστολές και καταλόγους και προσχέδια και ιστορίες και ποιήματα. Δεν υπήρχε εκεί μέσα κανένα ημερολόγιο, κι έτσι μου φάνηκε παράξενο το γεγονός ότι κρατούσε ημερολόγιο όταν ήταν παιδί. Εκείνη την περίοδο, και οι δύο αδελφές μου ήταν πολύ απασχολημένες με τις δουλειές τους, ώστε να μπορέσουν να ασχοληθούν με τα χαρτιά της προγιαγιάς μας, ενώ η μητέρα μου δεν διέθετε την απαραίτητη υπομονή, ώστε να καταπιαστεί με τα μικρά ορνιθοσκαλίσματα από μελάνι. Εγώ ήμουν είκοσι πέντε ετών, είχα χωρίσει πρόσφατα και είχα μόλις αλλάξει δουλειά – από πωλήτρια οπωροπωλείου σε υπάλληλο παιδικού σταθμού – για μια ακόμα φορά, όπως είχε επισημάνει δηκτικά η μητέρα μου. Έτσι, το ξεκαθάρισμα των χαρτιών θεωρήθηκε από την αρχή δικό μου καθήκον. Τα διάβασα όλα. Και κατέληξα να αγαπήσω την Έλενор μέσα από την ανακάλυψη του εύστροφου νου της, τις ευφάνταστες ανατροπές στη γραφή της, την ελκρικίνηιά της και το μερικές φορές τολμηρό χιούμορ της.

Όταν αγόρασα το Θαλασσινό Αστέρι, και προτού εγκατασταθούν οι ενοικιαστές, ερεύνησα εξονυχιστικά ολόκληρο το

σπίτι, ελπίζοντας να ανακαλύψω και άλλα γραπτά της. Βρήκα μια παλιά βαλίτσα στη σοφίτα. Εκεί μέσα, υπήρχαν κυρίως ποιήματα και διηγήματα. Πίστεψα τότε πως είχα εξαντλήσει όλες τις πιθανότητες να βρω άλλα γραπτά της. Απόψε, όμως, αναρωτιόμουν τι άλλο θα μπορούσε να βρίσκεται κρυμμένο μες στο σπίτι, σε κόγχες και σχισμές, πίσω από τις ανακαινίσεις, κάτω από τα χαλιά και τα σανίδια. Η Έλενор είχε ζήσει εδώ μέχρι το θάνατό της σε ηλικία εβδομήντα εννιά ετών. Άραγε, τι άλλο να είχε γράψει;

Ειλικρινά, λαχταρούσα απελπισμένα να τα βρω όλα.

Πήγαινα από το ένα δωμάτιο στο άλλο, μέχρι που γύρισα όλο το σπίτι. Το Θαλασσινό Αστέρι ήταν ένα σπίτι χωρίς αρχιτεκτονικό σχέδιο, σε σχήμα T. Το σαλόνι, η τραπεζαρία και η κουζίνα έβλεπαν στον κεντρικό διάδρομο· η δυτική πτέρυγα φιλοξενούσε τρεις κρεβατοκάμαρες και ένα μπάνιο· και στην ανατολική πτέρυγα έβλεπαν τα δωμάτια που είχαν μετατραπεί σε χώρους της εταιρείας που διοργάνωνε εκδρομές για την παρατήρηση φαλαινών. Ολόκληρο το σπίτι ήταν περιτριγυρισμένο από ξύλινες βεράντες, έτσι ώστε τις καυτές καλοκαιρινές μέρες να καλοδέχεται τη θαλασσινή αύρα. Έψαξα στις κορνίζες και τα σοβατεπιά, ανασήκωσα ένα χαλαρό πλακάκι στο λουτρό, έριξα μια ματιά κάτω από το λινότάπητα στην κουζίνα, χτύπησα τους τοίχους των υπνοδωματίων μήπως και αφουγκραστώ κάποιον κούφιο ήχο. Τελικά, παραδέχτηκα πως δεν ήξερα τι έκανα και πως ήταν μάλλον απίθανο να βρω οτιδήποτε. Κατευθύνθηκα πάλι προς το γραφείο. Κάθισα στο πιο μεγάλο τραπέζι εργασίας. Ένα ημερολόγιο γραφείου ήταν εκεί πάνω, ανοιχτό στην 31η Ιουλίου. Ίσως αυτή να ήταν η τελευταία μέρα που ο Τζορτζ και η Κέι εργάστηκαν σε εκείνο το γραφείο, προτού μαζέψουν βιαστικά τα πράγματά τους και εξαφανιστούν χωρίς να πληρώσουν τα χρέη τους. Αλλά αυτή ήταν και η ημερομηνία στην οποία θα έπρεπε να είχα παραδώσει το επόμενο βιβλίο μου. Μια

προθεσμία χαμένη εδώ και δέκα εβδομάδες τώρα. Ένωσα στα σωθικά μου την οικεία αίσθηση ενός σφιξίματος κι ενός βάρους και κατέβαλα προσπάθεια για να πάρω ανάσα και να το ξεπεράσω. «Είναι ένα μπλοκάρισμα απ' αυτά που παθαίνουν οι συγγραφείς», είχε πει η μητέρα μου και το ίδιο είχαν επαναλάβει η Μάρλα και οι αδελφές μου και η Στέισι, ακόμα και ο Κάμερον, όταν ήρθε με ένα καρότσι για να πάρει τα τελευταία πράγματά του που είχαν απομείνει στο διαμέρισμά μου. Αλλά σε καμία περίπτωση μια τόσο απλουστευτική φράση δεν μπορούσε να περιγράψει πόσο δυσκολευόμουν να βρω τις κατάλληλες λέξεις και να τις βάλω σε μια σειρά.

Επέστρεψα στην ανατολική πτέρυγα και επέλεξα μια κρεβατοκάμαρα. Νομίζω πως ήταν το δωμάτιο των φιλοξενούμενων. Δεν ήθελα να πάω στο δωμάτιο του Τζορτζ και της Κέι και να μείνω όλη τη νύχτα ξαπλωμένη εκεί, αναλογιζόμενη πόσες φορές είχαν συζητήσει στο ίδιο εκείνο κρεβάτι για την επιχείρησή τους που κατέρρεε και για τα χρέη τους που όλο και αυξάνονταν. Είχα ήδη αρκετές δικές μου έγνοιες να με κρατούν άγρυπνη.